

K tomu možno tolik odpověděti, že právní předpis oním rozdělením zamýšlel vyhověti požadavkům národnostní autonomie tak dalece, aby každá národnostně rozdělená sekce měla zcela svoji samostatnost, ale pouze na venek chtěl udržeti společnou komoru jako jednotnou autonomní korporaci.

Je-li však podle dosavadních vývodů též německá sekce Mor. lékařské komory samostatným právním subjektem, nemohla vymáhající věřitelce na základě rozsudku vydaného proti Mor. komoře lékařské povolena býti exekuce vnučenou správou práva německého odboru komory na vybírání členských příspěvků, poněvadž proti ní exekuční titul nevzešel a netřeba obírat se úvahami o tom, zdali exekuce byla vůbec ve smyslu § 15 ex. ř. přípustna, aneb zdali navrhovaný způsob zpeněžení zabaveného práva (§ 331, odst. 2 a 334 ex. ř.) lze povolit.

Rozhod. nejvyššího soudu ze dne 4. února 1926, R II 1/26. Dr. Vladimír Jeřábek.

Návrat při vyhoštění z celého území Československé republiky je povždy, při vypovězení z obce pouze podmíněčně trestný.

Nejvyšší jako zrušovací soud vyslovil, že rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v M. O. ze dne 1. února 1926 č. j. To VII 71/26-8, jímž byl F. K. od obžaloby na něho vznesené pro přestupek podle § 323 tr. z. podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn, byl porušen zákon v ustanovení § 223 tr. z., po případě v ustanoveních §§ 2 lit. e) a 3 tr. z.

Důvody: F. K., příslušný do Vídně, tedy rakouský státní příslušník, byl rozsudkem zemského trestního soudu v B. ze dne 13. června 1925 č. j. Tk III 61/25-43 vyhoštěn z celého území čsl. republiky navždy; vyhoštění také bylo skutečně provedeno.

Dne 24. ledna 1926 byl F. K. zatčen policií v M. O., poněvadž se přes dvoje vyhoštění vrátil do území Čsl. republiky. K. při hlavním přelíčení u tamního okresního soudu dne 26. ledna 1926 se k činu úplně doznal, přiznal výslovně, že jest navždy z území Čsl. republiky vyhoštěn, a také přiznal, že se na území Čsl. republiky přes svoje vyhoštění vrátil. Svůj nedovolený návrat omlouval tím, že prý má v M. O. majetek ve výši 173.000 Kč, sestávající z osobního auta, o něž vede spor, a aby tuto záležitost vyřídil, že se do Čsl. republiky vrátil.

Soud první instance uznal na základě tohoto zjištěného skutkového děje K. vinným přestupkem podle § 323 tr. z. a odsoudil jej podle právě uvedeného paragrafu sazby první, za použití § 260 b) tr. z. do vězení na 10 dnů, zostřeného 1 postem,

bezpodmínečně. Odsouzený K. ohlásil z rozsudku odvolání co do viny a trestu, o němž rozhodoval krajský jako odvolací soud v M. O. ad To VII 71/26 dne 1. února 1926. Odsouzený setrval při své výpovědi v první instanci s tím dodatkem, že se do republiky vrátil dne 18. ledna 1926 na vyzvání svého zástupce dr. G., advokáta v M. O., v M. O. se zdržel do 19. ledna 1926, načež jel do N. J., odkud se 20. ledna 1926 vrátil do M. O., načež po dalším třídenním pobytu jel do P. vyřídit svoje soukromé záležitosti, byl však dne 25. ledna, vrátiv se do M. O., zatčen. Koncipient dra G., dr. N., potvrdil jako svědek, že skutečně odsouzený vede v M. O. spor a byl dr. G. vyzván, aby se osobně dostavil. Dr. G. nebylo však známo, že odsouzený byl vyhoštěn z republiky. Krajský soud v M. O. jako soud odvolací rozsudek první instance změnil a odsouzeného podle § 259/3 tr. ř. obžaloby zprostil, a to z toho důvodu, že vzal za prokázáno, že odsouzený se sice, ačkoliv vyhoštěn, na území republiky vrátil, byl však k tomu nucen naléhavými okolnostmi a byl k tomu vyzván svým právním zástupcem a neměl nijak v úmyslu, zde se zdržovati trvale. Mimo to osvobodil odvolací soud K. proto, že byl (K.) toho názoru, že se může, byv svým zástupcem k tomu vyzván, dostaviti na území republiky beze zvláštního úředního povolení.

Toto rozhodnutí neodpovídá zákonu. Podle § 323 tr. z. spáchá tento přestupek každý, kdo se z jakéhokoliv důvodu na území Čsl. republiky vrátí, a tato slova zákona neposkytují žádné opory proto, že by ke skutkové podstatě zmíněného přestupku se vyžadovalo, aby pachatel měl úmysl se trvale na území republiky zdržovati, jak odvolací rozsudek za to má, podpíraje názor svůj citací výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 28. listopadu 1905 č. 21.517. Odvolací soud přehlíží, že tento výnos se týká vypovídacího práva, jež přísluší obcím podle čl. III. říšského obec. zák. ze dne 5. března 1862 č. 18 ř. z. a podle obecních řádů, spočívajících na tomto zákonu, a které ovšem zahrnuje oprávnění zakázati bydlení v obci, nikoli však již pouhé přechodné zdržování se v obci (tak rozh. vídeňského nejvyššího soudu off. sbírka č. 3663). V tomto případě však jde o vyhoštění z celého území Československé republiky, na něž bylo soudem podle §§ 19 f) a 25 tr. z. uznáno, jímž bylo obviněnému zakázáno vrátiti se na území Československé republiky z důvodu jakéhokoliv. Z těchto posledních slov plyne, že rozeznávání, jež činí napadený rozsudek soudu odvolacího, mezi přechodným a delším pobytem vyhoštěného, nemá v zákoně žádné opory. Soudcovský výrok zně-

jíci na vyhoštění z území Československé republiky nevztahuje se pouze na delší pobyt (bydlení), jak tomu jest při vypovězení z obce, nýbrž na návrat vůbec, pod kterým dlužno rozuměti i pouhý vstup na území Československé republiky, byť i na dobu sebe kratší. Srovnej rozhodnutí vídeň. nejv. soudu off. sbírka čís. 3348, dále rozhodnutí téhož soudu ze dne 17. listopadu 1910 č. j. Kr VII 82/10 uveřejněné ve sbírce Oest. Zeitschrift für Strafrecht pod čís. 159 a Finger Oest. Strafrecht 1914 II., str. 973.

Také další důvod odvolacího soudu, o němž se osvobozující rozsudek opírá, že totiž obžalovaný, byv svým právním zastupcem vyzván, aby se dostavil, mohl býti toho domnění, že v takovém případě jest mu volno k vyřízení záležitosti na území republiky vkročiti, aniž by bylo třeba zvláště o povolení žádati, spočívá na právně mylném výkladu zákona. Patrně chce odvolací soud odůvodněním tím poukázati k omylu, v němž byl obžalovaný, než omyl ten není omylem skutkovým, jenž by podle § 2 lit. e) tr. z. pachatele exkulpoval, nýbrž v podstatě neznalostí zákona trestního, jež podle § 3 tr. z. neomlouvá.

Za správného použití zákona bylo tedy F. K. uznati vinným přestupkem podle § 323 tr. z.

Bylo proto zmateční stížností, podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. vyhověti a podle §§ 292 a 479 tr. ř. rozhodnouti, jak se stalo.

Rozh. nejv. jako zrušovacího soudu v Brně ze dne 7. června 1926 Zm 151/26.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Zákony upravující právní poměry vlastníků domů a nájemníků. Sestavil Dr. J o s. Z e l i n k a. Vydání 1926. Nákladem vlastním. V komisi K. Beniška v Plzni. Cena 32 Kč.

Psáti obsáhlý komentář k zákonům, jež jsou už napřed určeny jen pro určitou dobu, není právě úkolem vděčným. Ale jde-li o tak důležité zákony, jako jsou zákony shora označené, které postihují téměř kde koho, ať jako vlastníka domu nebo — to ovšem v mnohem větším rozsahu — jako nájemníka, pak je úkol tento velmi potřebným a vyplnění jeho činem velmi záslužným. To platí tím více, vtělí-li se tento čin v práci tak vážnou a důkladnou, jako je práce Z e l i n k o v a. Nejde o autorovu práci prvního druhu, předstupuje, jako praví v úvodě, od r. 1922 již po čtvrté, s prací zabývající se úpravou poměrů bytových a nájemních. A lze říci bez nadsázky, že s rozsahem